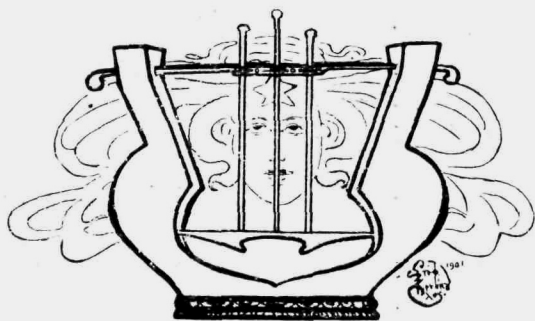

★ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΔΕΙΛΙΝΟΥ ★

ΡΟΔΟΔΑΦΝΕΣ

Τῆς ἄκραις τοῦ ποταμοῦ
δαφνοῦλες ἀνθισμέναις,
ἀνάρρημα ἑσέις στολίζετε,
μὲς τὰ νερὰ τὰ γαλανὰ
πιστὰ καθρεφτισμέναις,
δαφνοῦλες, σὰς ζηλεύουνε
τ' ἀκλόνητα δενδρά.

Δαφνοῦλες, ποιαὶς ἀγνώρισταις
παρηγοριῆς σκορπῶτε;
ὦ πράσινα πικρόφυλλα
ποιὰ ξμπνευσι κρατᾶτε,
ποιὰ αἰθέρια γαλανὰ;
Δαφνοῦλες . . . σὰς ζηλεύουνε
τ' ἀκλόνητα δενδρά.

Νεάπολις

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΒΑΝΕΛΛΗΣ

~~~~~

★ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΕ ΚΡΥΦΟΝ ΗΧΟ ★

ΠΡΩΤΟ ΦΙΛΙ

Χαμένη μὲς τὸ φῶς τ' ἀπόκοσμο
δνειρευόταν μιὰ μικρὴ ψυχὴ,
σὰν πεταλοῦδα ἄσπρη ἐπέταε
στοῦ ἔρωτος τὴ χαρὰν γῆ.

Μιὰ ἀχιτίδα τοῦ Ἥλιου τῆς Ἀγάπης
— πρῶτο τοῦ ἔρωτος φίλι —
πάνω στὰ ἄσπρα ἄγνὰ φτερά της
φίλησε τὴ μικρὴ ψυχὴ.

Λευκὴ ψυχὴ ποῦ δνειρευότανε
τοῦ οὐρανοῦ τὴν ἡδονή,
τ' ἄγνὰ φτερά της ἐφαρμάκωσε
τὸ πρῶτο τοῦ ἔρωτος φίλι.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

“ΣΚΟΥΠΙΔΙΑΔΑ,,

ΑΤΙ νέον ἠθέλησε νὰ προσθέσῃ
εἰς τὴν φιλολογίαν μας ὁ κ.
Δημητρακόπουλος καὶ ἐξέ-
δωκε ἢ μᾶλλον τοῦ ἐξέδωκαν
τὴν “Σκουπιδιάδα,, δι’ ὅσους
δὲν ἔχουν διαβάσῃ τὸν Λασκα-
ρῆτον, τὸ ἔργον τοῦτο δύνα-
νται νὰ ὀνομασθῇ νέον καὶ
νὰ κάμῃ δεκαπλασίαν ἐγτύ-
πωσιν ἐκείνης, ἣν ἐμποιεῖ εἰς
τοὺς μεμνημένους εἰς τὴν
φιλολογίαν μας. Διότι ὡς μορφή, τὸ ἔργον φαί-
νεται μίμησις. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ὅπερ ὑψώνει — ἂν
εἶνε δυνατόν νὰ ὑψωθοῦν τὰ σκουπίδια — τὴν
“Σκουπιδιάδα,, εἶνε ἡ ἐννοια, τὸ πνεῦμα, ὁ
σκοπὸς τοῦ βιβλίου. Ὁ συγγραφεὺς ἀπεδείχθη
εὐφύεστατος, στιχουργικώτατος, σατυριστὴς
καυστικός. Ὑπάρχουν στίχοι τοὺς ὁποίους θὰ
ἐξήλευεν ὁ Σουρῆς καὶ στίχοι τοὺς ὁποίους δὲν
ὀ’ ἀπέκρουεν ὁ Λασκαρῆτος.

Ἡ “Σκουπιδιάδα,, εἶνε μία σάτυρα τῆς κοινω-
νίας μας, ἣν αἰσθάνεται τις μέχρι βάθους. Καὶ
δι’ αὐτὸ θὰ νύχονιν ν’ ἀνεγινώσκετο καὶ ἀπὸ
αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς σεμνοτύφους, διότι ὑπὸ τὴν
φαινομενικὴν ἐλευθεριότητα τοῦ στίχου λαμβά-
νει καυτήριον ἰάσεως.

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΔΡΑΜΑ

Καθ’ ἣν ἐποχὴν ἡμεῖς ἐδῶ εἰρωνευόμεθα τὰς
προσπάθειας τοῦ Μιστριώτου πρὸς ἀναδύω-
σιν τοῦ ἀρχαίου δράματος - καὶ ἡ εἰρωνεία δὲν
εἶνε ἄσχετος πρὸς τὸ γεγονός ὅτι ὁ σκῶν τὴν
πρωτοβουλίαν δὲν εἶνε Ἀδωνίς - ἐν τῷ Νέφ κό-
σμῳ τὸ ἀρχαῖον δράμα ἐλκύει, σαγηνεύει, ζῇ.
Μόλις ἔμαθον εἰς Ν. Ὑόρκην τὴν ἀφίξιν τοῦ
κ. Ταβουλάρη, εὐθὺς εἰς σύλλογος κυριῶν ἐτέθη
εἰς κίνησιν διὰ νὰ παρασταθῇ ἡ “Ἀλκιστὶς”.
Ἀλλὰ οἱ Ἀμερικανοὶ - φιλελληνικώτεροι τῶν
Ἑλλήνων - δὲν ἐπερίμεναν βέβαια τὸν Ἑλληνα
ἠθοποιὸν διὰ νὰ θαυμάσουν ἀρχαῖα δράματα.
Φοιτῆται καὶ καθηγηταὶ τῶν Ἀμερικανικῶν
πανεπιστημίων συχνὰ παρέστησαν λίαν ἐπιτυ-
χῶς Ἑλλ. τραγωδίας, ἐσχάτως δὲ ἀκόμη ἐν Φι-
λαδελφίᾳ ἐδιδάχθη ἐν ἀρχαίᾳ Ἑλληνικῇ ἡ “Ἰφι-
γένεια ἐν Ταύροις” τοῦ Εὐριπίδου ὑπὸ φοιτη-
τῶν, πρωτοβουλία τοῦ Χάρισδον. Ἐπίσης ἐλ-
λ η ν ι σ τ ι - ἄς τάκούσουν οἱ ἰδικοὶ μας μα λ-
λ ι α ρ ο ῖ - οἱ φοιτῆται τοῦ Πανεπιστημίου Χαρ-